

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-68(4)/17/JS

Warszawa, 20 lipca 2017 r.

DECYZJA DIH-1/ 54 /2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Tomasza Wojdyły prowadzącego działalność gospodarczą w Rabie Wyżnej od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z 25 kwietnia 2017 r. (nr akt sprawy: HU.8361.147.2016/14DEC/17), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii miodów o łącznej wartości 372 zł, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 24 listopada do 1 grudnia 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwanego dalej również „*Śląskim WIIH*”, w punkcie handlowym na targowisku w Katowicach przy ul. gen. J. Sowińskiego, należącym do przedsiębiorcy Tomasza Wojdyły prowadzącego działalność gospodarczą w Rabie Wyżnej, zwanego dalej również „*stroną*”, zakwestionowano trzy partie miodów, oznaczonych na etykiecie „Pasięka Świętoszów Stefan – Julia Przybysz, 59-726 Świętoszów, Świętoszów 64, o łącznej wartości 372 zł, tj.:

- 4 opakowania miodu pszczelego naturalnego wielokwiatowego, w cenie sprzedaży 29 zł za opakowanie o wartości 116 zł;
- 4 opakowania miodu pszczelego naturalnego akacjowego, w cenie sprzedaży 29 zł za opakowanie o wartości 116 zł;

- 4 opakowania miodu pszczelego naturalnego gryczanego, w cenie sprzedaży 35 zł za opakowanie o wartości 140 zł.

Oznakowanie wyżej wymienionych miodów, zakwestionowano ze względu na:

- brak podania ilości netto i daty minimalnej trwałości, co naruszało postanowienia art. 9 ust. 1 lit. e i f rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”;
- brak nazwy państwa lub państw pochodzenia, w których miód został zebrany, co naruszało § 15 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”;
- brak rodzaju miodu (akacjowego i gryczanego), co naruszało § 15 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 rozporządzenia w sprawie znakowania w związku z § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 3 października 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej miodu (Dz. U. z 2003 r. Nr 181, poz. 1773 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie jakości miodu*”;
- brak podania warunków przechowywania, co naruszało postanowienia art. 9 ust. 1 lit. g oraz art. 25 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 1 grudnia 2016 r. (nr akt kontroli: HU.8361.147.2016).

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 27 marca 2017 r., Śląski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Tomasza Wojdyłę prowadzącego działalność gospodarczą w Rabie Wyżnej, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii miodów o łącznej wartości 372 zł, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych

dowodów i materiałów. Jednocześnie wezwał stronę do przesłania informacji dotyczących wielkości obrotu i przychodu przedsiębiorcy w poprzednim roku obrotowym.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z 25 kwietnia 2017 r. (nr akt sprawy: HU.8361.147.2016/14DEC/17), Śląski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Tomaszowi Wojdyłe prowadzącemu działalność gospodarczą w Rabie Wyżnej, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii miodów o łącznej wartości 372 zł, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie.

Pismem z 8 maja 2017 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji nie zgadzając się z wysokością wymierzonej kary. Strona podniosła, że w toku postępowania administracyjnego informowała organ pierwszej instancji o swojej sytuacji finansowej i życiowej i prosiła o odstąpienie od wymierzania kary pieniężnej, a otrzymała kwotę 1000 zł, której w żaden sposób nie będzie w stanie obecnie zapłacić. W związku z powyższym strona ponownie zwróciła się z prośbą o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, a w ostateczności o ukaranie najniższą z możliwych kar, która i tak według strony będzie dla niej „dotkliwą nauką”. Ponadto zaznaczyła, że wcześniej nie była nigdy karana za żadne nieprawidłowości związane z prowadzoną działalnością, a to co się stało było wynikiem zwykłej niewiedzy. W podsumowaniu odwołania stwierdziła, że zdaje sobie sprawę, że musi ponieść konsekwencje, ale kwota kary jest dla niej zbyt wysoka.

Pismem z 29 maja 2017 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Tomasza Wojdyłę prowadzącego działalność gospodarczą w Rabie Wyżnej, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm), zwanej dalej „Kpa”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa, kontaktując się telefonicznie z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 20 czerwca 2017 r. Przedsiębiorca poinformował, że jeśli kara będzie niższa to postara się ją zapłacić, natomiast kary wymierzonej przez organ pierwszej instancji nie jest w stanie uiścić.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii.

Jak stanowi natomiast art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Zgodnie z art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Według art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011, podawanie informacji na temat żywności służy wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów (...).

Jak określa przepis art. 9 ust. 1 lit. e, f oraz g rozporządzenia nr 1169/2011, w oznakowaniu żywności obowiązkowe jest podanie odpowiednio: ilości netto, daty minimalnej trwałości oraz warunków przechowywania.

Rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 15 ust. 2 pkt 3 stanowi, że należy podać nazwę państwa lub państw pochodzenia, w których miód został zebrany, zaś § 15 ust. 2 pkt 1

i ust. 3 rozporządzenia w sprawie znakowania w związku z § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia w sprawie jakości miodu obliuguje do określenia rodzaju miodu.

W myśl art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jakość handlowa to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nie objęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej przez Śląskiego WIIH w placówce należącej do strony, zakwestionowano sposób oznakowania trzech partii miodów o łącznej wartości 372 zł, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie. Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzone do obrotu ww. miody stanowiły artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające pod względem oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 1.000 zł.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, wskazała jednak na okoliczności (sytuacja finansowa i życiowa), które jej zdaniem uzasadniałyby uchylenie wymierzonej kary, albo w ostateczności o ukaranie najniższą z możliwych kar.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK informuje, że przepisy ustawy o jakości handlowej nie uzależniają odpowiedzialności za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości od wielkości przedsiębiorstwa, ani sytuacji materialnej czy życiowej strony.

Należy wskazać, że sam delikt administracyjny, czyli czyn zabroniony określony w

art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, powstał w momencie wprowadzenia do obrotu środków spożywczych o niewłaściwej jakości handlowej, ujawnienie zaś tego deliktu w toku kontroli przez Śląskiego WIIH zainicjowało wszczęcie postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem decyzji wymierzającej stronie karę przewidzianą w tym przepisie. Kontrola stanowi, w tym przypadku, narzędzie do ujawniania czynów zabronionych (deliktów administracyjnych), decyzja administracyjna zaś jest narzędziem technicznym do egzekwowania przepisów prawa poprzez wymierzanie kary za stwierdzony w trakcie kontroli czyn zabroniony (delikt administracyjny).

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej podlega karze określonej w tym przepisie. Ustawodawca zakłada więc istnienie odpowiedzialności w każdej sytuacji wymierzenia kary pieniężnej z tytułu naruszenia wymagań prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej. Zauważyć też należy, że ww. art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań wspomnianego prawa. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisów ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12), co oznacza, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku wprowadzania do obrotu artykułów rolno-spożywczych właściwej jakości handlowej, z zastrzeżeniem art. 40a ust. 5c, wydaje decyzję administracyjną wymierzającą karę pieniężną w wysokości przewidzianej w ustawie o jakości handlowej. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia są okoliczności, w wyniku których powstały stwierdzone nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa bez względu na okoliczności, którymi kierował się podmiot naruszając prawo.

Prezes, zauważa także że strona jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą od ponad czterech i pół roku (dane z CEIDG), był zobowiązany do spełniania określonych przepisami prawa warunków prowadzenia tej działalności. Tym samym argument strony, iż stwierdzona nieprawidłowość była wynikiem „zwykłej niewiedzy” nie ma wpływu na wyłączenie odpowiedzialności strony za wprowadzenie do obrotu niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. Przepisy prawa powszechnie obowiązującego są publikowane w publicznie dostępnych dziennikach urzędowych, wobec czego każdy ma możliwość zapoznania się z ich treścią. Nieznajomość czy niezrozumienie obowiązujących przepisów nie zwalnia zatem strony z ciążących na niej obowiązków.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Skuteczność kary za naruszenie prawa żywnościowego przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać głównie funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, w celu niedopuszczenia do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna spełniać również funkcję represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, ale nie eliminować przedsiębiorcy z rynku. Dodać należy, że celem ustawy o jakości handlowej jest w szczególności ochrona konsumentów przed produktami niespełniającymi wymagań jakości handlowej.

W niniejszej sprawie, Śląski WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary w granicach określonych przepisem art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, tj. od 500 zł do 1.860 zł (5 x 372 zł), gdzie górna jej granica stanowi pięciokrotną wartość korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów o łącznej wartości 372 zł.

Stronie wymierzono zatem karę w wysokości 1.000 zł, czyli około trzykrotności wartości zakwestionowanych produktów. Biorąc pod uwagę fakt, iż stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły braku informacji o:

- ilości netto,
- dacie minimalnej trwałości,
- warunkach przechowywania,
- nazwie państwa lub państw pochodzenia, w których miód został zebrany oraz
- rodzaju miodu,

czyli istotnych dla konsumentów informacji, wymierzonej stronie kary nie można uznać za wygórowaną. Zdaniem Prezesa UOKiK, jest ona właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań przewidzianych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

W ocenie Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji wymierzając stronie karę w oparciu o ww. przepis postąpił zgodnie z prawem i uwzględnił kryteria kary przewidziane w tym przepisie, że jej wysokość nie może być niższa niż 500 zł i wyższa niż pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez

wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, a także przesłanki zawarte w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej takich jak stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

Podsumowując powyższe, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą zaskarżonej decyzji. Nie ulega, wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom pełnych informacji o oferowanych produktach. Tym samym strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułu rolno-spożywczego niewłaściwej jakości handlowej. Nieprawidłowe oznakowanie stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami powszechnie obowiązującego polskiego i europejskiego prawa żywnościowego. Prawo to nie przewiduje możliwości zwolnienia się z tego obowiązku i stanowi, że jego celem jest ochrona interesów konsumentów.

Prezes UOKiK nie znalazł także podstaw do zastosowania art. 40a ust. 1 pkt 5c o odstąpieniu od wymierzenia kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1-3a, zważywszy na wysoki stopień szkodliwości czynu oraz wysoki zakres naruszenia gdyż stwierdzone nieprawidłowości w oznakowaniu miodu naruszały podstawowe prawo konsumentów do informacji o produkcie.

Co więcej Prezes UOKiK na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zauważył, że zakwestionowane miody były oznakowane fałszywym oznaczeniem producenta: „Pasięka Świętoszów Stefan – Julia Przybysz, 59-726 Świętoszów, Świętoszów 64, która w rzeczywistości nie istniała, a to upoważniało organ pierwszej instancji do wszczęcia postępowania administracyjnego w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii miodów zafałszowanych w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ww. ustawy ze względu na wprowadzenie konsumentów w błąd co do miejsca pochodzenia miodów. Pasięka jednoznacznie kojarzy się z miejscem pozyskiwania miodów.

Ponadto należy podkreślić, że informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji, o czym mówi art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 4, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł.

Niemniej jednak, w niniejszym postępowaniu Prezes UOKiK, uznając wysokość kary za właściwą, a także mając na względzie art. 139 Kpa stanowiący o tym, że organ odwoławczy nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także będzie najmniej uciążliwa z możliwych dostępnych środków. Jednocześnie zdaniem Prezesa UOKiK wymierzona kara, zgodnie z art. 17 ust 2 rozporządzenia 178/2002, spełni funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej.

Ustosunkowując się do argumentu strony, iż wysokość wymierzonej kary stanowi dla niej zbyt duże obciążenie finansowe, Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji materialnej strony może być rozpatrywana przez właściwy organ dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201 t.j.) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201 t.j.).

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Inspekcji Handlowej

Anna Janiszewska

Otrzymują:

1. Pan Tomasz Wojdyła
adres do korespondencji:
ul. Małachowskiego 13/49
41-200 Sosnowiec
2. Śląski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Katowicach
3. a/a